

Sygn. akt IV K 106/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Adam Chodkiewicz

Protokolant B. K.

w obecności Prokuratora Łukasza Mamcarczyka

po rozpoznaniu w dniach: 10.08., 04.09., 03.10., 11.10., 25.10., 22.11., 20.12.2017 r., 23.01., 14.03., 22.03.2018 r.

sprawy

P. I. /I./

ur. (...) r. w P.

córki J. i R. zd. Ł.

oskarżonej o to, że:

I. w okresie od lutego 2015 roku do 16 marca 2015 roku w Z. i innych miejscowościach działając w z góry określonym podziale ról, działała w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierowała osoba o pseudonimie „M.” i której celem było popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym przede wszystkim wyłudzeń „na wnuczka”

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od lutego 2015 roku do 16 marca 2015 roku w Z. i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, z góry ustalonym podziałem ról, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości n/w osoby, tj.

- w dniu 5 lutego 2015 roku w Z., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z J. L. (1) lat 67, podając się za jej syna, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której syn miał spowodować wypadek drogowy na terenie Niemiec i następnie funkcjonariusza Policji, przedstawiając potrzebę zapłaty większej sumy pieniędzy, w celu uniknięcia zatrzymania, doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 PLN,

- w dniu 6 lutego 2015 roku w B., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z E. L. lat 78, podając się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej syn miał spowodować wypadek i przedstawiając konieczność zapłacenia pokrzywdzonemu większej kwoty pieniędzy doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 PLN, na szkodę E. i J. L. (2),

- w dniu 6 lutego 2015 roku w C. w okolicy ul. (...), po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z nieustaloną na chwilę obecną kobietą, doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40.000 PLN,

- w dniu 10 lutego 2015 roku w Ż., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z M. R. lat 77, podając się za członka rodziny, a następnie funkcjonariusza Policji, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej

krewny miał spowodować wypadek i przedstawiając konieczność zapłacenia pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 23.000 PLN,

- w dniu 11 lutego 2015 roku w C., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z A. R. (1) lat 71, podając się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej syn miał spowodować wypadek i przedstawiając konieczność zapłacenia pokrzywdzonym większej kwoty pieniędzy doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 PLN,

- w dniu 18 lutego 2015 roku w K., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z I. G. lat 83, podając się za jej wnuka i funkcjonariusza Policji, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej wnuk miał spowodować wypadek drogowy i przedstawiając konieczność zapłacenia w związku z tym większej kwoty pieniędzy doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 PLN,

- w dniu 27 lutego 2015 roku w D., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z Z. N. (1) lat 82, podając się za jej wnuka, a następnie funkcjonariusza Policji, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej wnuk miał spowodować wypadek i przedstawiając konieczność zapłacenia pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.100 PLN,

- w dniu 5 marca 2015 roku w B., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z A. C. (1) lat 77, podając się za jej syna i funkcjonariusza Policji, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej syn miał spowodować wypadek drogowy i przedstawiając konieczność zapłacenia w związku z tym większej kwoty pieniędzy doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 PLN,

- w dniu 6 marca 2015 roku w C., po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z M. S. (1) lat 96, podając się za jej syna, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej syn miał brać udział w wypadku drogowym doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.300 PLN,

- w dniu 10 marca 2015 roku w C. po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z H. S. lat 87, podając się za jej wnuka, po wprowadzeniu jej w błąd, co do sytuacji, w której jej wnuk miał brać udział w wypadku drogowym doprowadziła ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 PLN oraz 1.500 dolarów USD, co stanowi łącznie lewo tę 25.752 PLN,

- w dniu 11 marca 2015 roku w Z. po uprzednim telefonicznym kontakcie n/n mężczyzny z J. P. lat 79, podając się za jego syna, po wprowadzeniu go w błąd, co do sytuacji, w której jego syn miał brać udział w wypadku drogowym doprowadziła go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 PLN,

łącznie przyjmując 217 152 złotych, po czym dokonała podziału środków pochodzących z przestępstwa i kierowała ich przekazywaniem kolejnym członkom zorganizowanej grupy przestępczej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. 65 § 1 k.k.

1. oskarżoną ***P. I.*** uznaje za winną tego, że okresie od lutego 2015 r. do 16 marca 2015 r. w Z. i innych miejscowościach, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez osobę o pseudonimie „M.”, której celem było popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 kk - ***i za to na mocy art. 258 § 1 k skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,***

2. oskarżoną ***P. I.*** uznaje za winną tego, że okresie od lutego 2015 r. do 16 marca 2015 r., w Z. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, z góry ustalonym podziałem ról, polegającym na przyjmowaniu od innych członków grupy środków pieniężnych wyłudzonych od pokrzywdzonych, a następnie dokonywaniu ich podziału oraz przekazywaniu ich kolejnym członkom grupy, doprowadziła:

- w dniu 5 lutego 2015 r. w Z. pokrzywdzoną J. L. (1), lat 67, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy na terenie Niemiec, przez co potrzebował do zapłaty większej kwoty pieniędzy, w celu uniknięcia zatrzymania,
- w dniu 6 lutego 2015 r. w B. pokrzywdzoną E. L., lat 78, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł na jej i J. L. (2) szkodę, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobie pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 6 lutego 2015 r. w C. nieustaloną kobietę, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40.000 zł po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę,
- w dniu 10 lutego 2015 r. w Ż. pokrzywdzoną M. R., lat 77, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 23.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej krewnego, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej krewny miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobie pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 11 lutego 2015 r. w C. pokrzywdzoną A. R. (1), lat 71, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobom pokrzywdzonym większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 18 lutego 2015 r. w K., pokrzywdzoną I. G., lat 83, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej wnuka, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej wnuk miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 27 lutego 2015 r. w D. pokrzywdzoną Z. N. (1), lat 82, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.100 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej wnuka, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej wnuk miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobie pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 5 marca 2015 r. w B. pokrzywdzoną A. C. (1), lat 77, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 6 marca 2015 r. w C. pokrzywdzoną M. S. (1), lat 96, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.300 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 10 marca 2015 r. w C. pokrzywdzoną H. S., lat 87, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł oraz 1.500 USD, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej wnuka, co do sytuacji, w której jej wnuk miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował większej kwoty pieniędzy,
- w dniu 11 marca 2015 r. w Z. pokrzywdzonego J. P., lat 79, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu go w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jego syna, co do sytuacji, w której jego syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował większej kwoty pieniędzy,

przy czym łączna kwota wyłudzonych pieniędzy wyniosła 217.752 zł, czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art.65 § 1 kk – **i za to na mocy art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 kk skazuje ją na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeka grzywnę w wysokości 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 20 (dwadzieścia) zł,**

3. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej **karę łączną 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,**

4. na mocy art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zalicza oskarżonej na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 18.04.2017 r. godz. 7.30 do 27.03.2018 r.,

5. na mocy art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz H. S. kwoty 20.000 (dwadzieścia tysięcy) zł oraz na rzecz J. P. kwoty 14.000 (czternaście tysięcy) zł,

6. na mocy art. 627 kpk i art. 2 i 3 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe stanowiące wydatki poniesione w sprawie w kwocie 2.469,29 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt dziewięć zł 29/100 gr) oraz opłatę w kwocie 1840 (tysiąc osiemset czterdzieści) zł.

Sygn. akt IV K 106/17

UZASADNIENIE

Na początku 2015 r., głównie na terenie województwa (...), działała zorganizowana grupa przestępcza, kierowana przez osobę o pseudonimie „M.”, której celem było doprowadzanie starszych osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez uprzednie wprowadzenie ich w błąd, co do tożsamości osoby dzwoniącej i sytuacji, w jakiej rzekomo mieli znaleźć się krewni pokrzywdzonych.

Przestępczy proceder polegał na tym, że n/n mężczyzna dzwonił z Wielkiej Brytanii do wytypowanych osób starszych i przedstawiał im się, jako znajomy ich krewnego, bądź sam krewny, który znalazł się w bardzo trudnej sytuacji (spowodowanie wypadku) i pilnie potrzebuje pieniędzy. Pokrzywdzeni w swej łatwowierności zgadzali się na przekazanie pieniędzy. Wówczas byli informowani, że zgłosi się do nich kurier po odbiór pieniędzy.

Kurierami były przypadkowe osoby, które poszukiwały pracy. Z osobami tymi nawiązywano kontakt telefoniczny i oferowano im pracę, która miała polegać na odbiorze przesyłek ze wskazanych miejsc i dostarczanie je w inne miejsca, do oczekujących tam osób.

W niniejszej sprawie kurierami byli M. O. oraz świadkowie o kryptonimach „N.” i „Z.”. Natomiast osobami, które odbierały przesyłki od kurierów, byli członkowie grupy B. Ł. (1), R. Ł. i A. Ł.. Następnie osoby te przekazywały pieniądze kolejnemu członkowi grupy przestępczej – oskarżonej P. I., która dokonywała ich podziału i przekazania kolejnym członkom grupy.

W okresie od lutego 2015 r. do 16.03.2015 r. członkowie zorganizowanej grupy przestępczej doprowadzili:

- w dniu 5 lutego 2015 r. w Z. pokrzywdzoną J. L. (1), lat 67, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy na terenie Niemiec, przez co potrzebował do zapłaty większej kwoty pieniędzy, w celu uniknięcia zatrzymania,

- w dniu 6 lutego 2015 r. w B. pokrzywdzoną E. L., lat 78, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł na jej i J. L. (2) szkodę, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobie pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 6 lutego 2015 r. w C. nieustaloną kobietę, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 40.000 zł po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę,

- w dniu 10 lutego 2015 r. w Ż. pokrzywdzoną M. R., lat 77, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 23.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej krewnego, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej krewny miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobie pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 11 lutego 2015 r. w C. pokrzywdzoną A. R. (1), lat 71, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobom pokrzywdzonym większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 18 lutego 2015 r. w K., pokrzywdzoną I. G., lat 83, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej wnuka, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej wnuk miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 27 lutego 2015 r. w D. pokrzywdzoną Z. N. (1), lat 82, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.100 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej wnuka, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej wnuk miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty osobie pokrzywdzonej większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 5 marca 2015 r. w B. pokrzywdzoną A. C. (1), lat 77, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, a następnie funkcjonariusza Policji, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował do zapłaty większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 6 marca 2015 r. w C. pokrzywdzoną M. S. (1), lat 96, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.300 zł, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej syna, co do sytuacji, w której jej syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 10 marca 2015 r. w C. pokrzywdzoną H. S., lat 87, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł oraz 1.500 USD, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jej wnuka, co do sytuacji, w której jej wnuk miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował większej kwoty pieniędzy,

- w dniu 11 marca 2015 r. w Z. pokrzywdzonego J. P., lat 79, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł, po uprzednim wprowadzeniu go w błąd przez nieustalonego mężczyznę, podającego się za jego syna, co do sytuacji, w której jego syn miał rzekomo spowodować wypadek drogowy, przez co potrzebował większej kwoty pieniędzy.

Łącznie członkowie grupy wyłudzili od w/w pokrzywdzonych 217.752 zł.

W dniu 16.03.2015 r. w mieszkaniu P. I. przy ul. (...) w Z. przeprowadzono przeszukanie. W wyniku przeszukania ujawniono paczkę z pieniędzmi w walucie polskiej i amerykańskiej (67.800 zł i 1.480 USD).

W dniu 18.04.2017 r. oskarżona P. I. została zatrzymana i tymczasowo aresztowana.

W toku postępowania P. I. została zbadana przez lekarzy psychiatrów. Biegli w wydanej opinii sądowo-psychiatrycznej uznali, iż brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonej w rozumieniu art. 31 § 1 lub § 2 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków: „N.” akta (...), „Z.” akta (...), J. L. (1) k. 44-49, 4391, E. L. 68-70, 4391-4392, M. R. k. 128-129, 4403-4404, A. R. (2) k. 199-201, 4404, P. R. k. 205, 4404-4405, H. R. k. 4405, W. T. k. 226, 4405, I. G. k. 240-241, 4424-4425, M. S. (1) k. 325-327, 339-340, J. S. k. 337-338, B. S. k. 3324, 4434-4435, H. S. k. 3084-3085, 3311-3314, 4435, J. P. k. 3283-3285, 4435-4436, M. O. k. 2961-2964, 4436-4437, T. M. k. 3296, 4437, A. C. (2) k. 303-305, 4477, M. S. (2) k. 3325, 4477-4478, Z. N. (1) k. 268-270, 274-275, D. W. k. 613-614, 3456-3458, 3459-3463, 3464-3466, 3519-3520, 3537-3540, 3545-3546, 3547-3548, 3553-3554, 3627-3628, 3633-3634, 3636-3638, P. K. k. 3747-3748, E. K. k. 3758-3759, R. D. k. 382-383, 386-387, częściowe wyjaśnienia i zeznania świadka B. Ł. (1) k. 2495-2497, 2536-2538, 2542-2543, 2563-2564, 4405-4408, dowody z dokumentów: informacja z sieci (...) z dnia 20.03.2015 r. k. 57-58, informacja z sieci (...) z dnia 08.05.2015 r. k. 98-99, kserokopia wydruku potwierdzenia wypłaty pieniędzy w kwocie 23.000zł k. 131, protokół oględzin płyty z dnia 4.11.2016 r. wraz z płytą k.140-143, protokół oględzin płyty z dnia 4.11.2016 r. wraz z płytą k.156-159, protokół oględzin płyty z dnia 7.11.2016 r. wraz z płytą k.161-164, informacje z sieci (...) z dnia 01.04.2015 r. k. 167-171, informacje z sieci (...) z dnia 15.04.2015 r. k. 174-177, portret pamięciowy nr 0463 wraz z załącznikiem nr 2 oraz kopertami k. 222-225, informacja z sieci (...) z dnia 15.04.2015 r. k. 231-232, protokół oględzin płyty z dnia 4.11.2016 r. wraz z płytą k. 250-253, informacja z sieci (...) z dnia 15.04.2015 r. k. 256-257, informacje z sieci (...) z dnia 19.03.2015 r. k. 282-294, informacja z sieci (...) z dnia 15.04.2015 r. k. 314-315, opinia sądowo-psychologiczna dot. M. S. k.334-335, informacje z sieci (...) z dnia 01.04.2015 r. k. 343-375, protokół przeszukania rzeczy z dnia 16.03.2015 r. wraz ze spisem i opisem rzeczy – A. Ł. k. 1806-1816, protokół oględzin rzeczy z dnia 04.05.2015 r. wraz z załącznikami k. 1818-1845, protokół oględzin rzeczy z dnia 08.05.2015 r. wraz z załącznikami k. 1846-1879, protokół zatrzymania rzeczy z dnia 16.03.2015 r. wraz ze spisem i opisem rzeczy – pieniądze pochodzące z przestępstwa k. 2160-2175, protokół oględzin rzeczy z dnia 23.03.2015 r. k.2209-2240, pokwitowanie odbioru z dnia 02.06.2015 r. – J. L. (1) k. 2245, pokwitowanie odbioru z dnia 08.06.2015 r. – E. L. k. 2248, pokwitowanie odbioru z dnia 03.06.2015 r. – M. R. k. 2271, pokwitowanie odbioru z dnia 02.06.2015 r. – A. R. (2) k. 2274, pokwitowanie odbioru z dnia 03.06.2015 r. – I. G. k. 2277, pokwitowanie odbioru z dnia 02.06.2015 r. – Z. N. (2) k. 2280, pokwitowanie odbioru z dnia 05.06.2015 r. – A. C. (2) k.2283, pokwitowanie odbioru z dnia 05.06.2015 r. – M. S. (1) k.2286, protokół przeszukania z dnia 16.03.2015 roku wraz ze spisem i opisem rzeczy – R. Ł. k.2294-2298, protokół oględzin rzeczy z dnia 29.04.2015 r. wraz z załącznikami opisem rzeczy B. Ł. (1) k. 2305-2346, protokół przeszukania mieszkania z dnia 16.03.2015 roku wraz ze spisem i opisem rzeczy – B. Ł. (1) k. 2424-2436, protokół oględzin rzeczy z dnia 13.05.2015 roku wraz z załącznikami k.2439-2464, protokół przeszukania mieszkania z dnia 16.03.2015 roku wraz ze spisem i opisem rzeczy –P. I. k.2504-2526, protokół przeszukania osoby z dnia 16.03.2015 r. – P. I. k. 2527- 2528, protokół oględzin z miejsca z dnia 16.03.2015 r. k. 2532-2533, protokół eksperymentu procesowego z dnia 24.03.2015 r. – B. Ł. (1) k. 2544-2546, informacje z sieci (...) z dnia 25.05.2015 roku k. 2565-2569, informacje z sieci (...) z dnia 11.07.2015 r. wraz z załącznikiem k. 2572-2580, informacje z sieci (...) z dnia 13.07.2015 r. wraz z załącznikiem k. 2583-2597, informacje z sieci (...) z dnia 11.07.2015 roku wraz z płytą k.2601-2623, informacje z sieci (...) z dnia 21.09.2015 roku wraz z kopertą i płytą k.2634-2666, informacje z sieci (...) z dnia 01.08.2015 r. k.2669-2672, informacje z sieci (...) z dnia 17.08.2015 roku k. 2676-2678, informacje z sieci (...) z dnia 11.07.2015 roku k. 2683-2767, informacje z sieci (...) z dnia 09.08.2015 roku k.2770-2772, informacje z sieci (...) z dnia 22.12.2015 r. k. 2777-2783, informacje z sieci (...) z dnia 21.12.2015 r. k. 2786-2790, informacje z sieci (...) z dnia 05.01.2016 r. k. 2796-2803, informacje z sieci (...) z dnia 21.07.2015 r. k.2807-2834, informacje z sieci (...) z dnia 12.07.2015 r. k. 2840-2924, informacje z sieci (...) z dnia 09.09.2015 roku wraz z kopertą k.2927-2931, informacje z sieci (...) z dnia 27.10.2015 r. k. 2936-2938, protokół eksperymentu procesowego z dnia 20.10.2015 r. z udziałem świadka –M. O. k. 2968-2973, analiza bilingów połączeń telefonicznych wraz z płytą CD k.2978-2994, protokół oględzin telefonów z dnia 21.07.2015 roku wraz z płytą CD k. 3053-3056, protokół oględzin telefonów z dnia 20.10.2015 roku wraz z płytą CD k.3057-3060, opinia nr 3069/15 z dnia 25.09.2015 roku wraz z załącznikami k. 3070-3079, protokół oględzin akt 2 Ds. 386/15 PR C. (...) z dnia 03.08.2015 roku wraz z załącznikami k. 3.114-3.138, protokół oględzin akt PR w (...) Ds. 399/15 z dnia 09.11.2015 roku wraz z załącznikami k. 3254-3276, dane z sieci (...) z dnia 15.04.2015 roku k. 3292-3293, pokwitowanie odbioru z dnia 09.03.2016 - H. S. k.3340, protokół zatrzymania osoby z dnia 18.04.2017 r. – P. I. k.4195-4198, karta karna P. I. k. 4270, opinia sądowo-psychiatryczna k. 4277-4279

Przesłuchana w charakterze oskarżonej P. I. k. 4236-4237, 4390, nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Oskarżona zaprzeczyła, aby miała uczestniczyć w zorganizowanej grupie przestępczej. Wskazała, że nie wyludziła od nikogo żadnych pieniędzy. Podała, że paczkę, którą znalazła Policja w jej domu przyniósł B. Ł. (1). Podnosiła, że nie wiedziała co było w paczce.

Na wstępie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego należy wskazać, iż bezspornym jest, że w okresie objętym zarzutem pokrzywdzeni J. L. (1), E. L., M. R., A. R. (2), I. G., Z. N. (1), A. C. (2), M. S. (1), H. S., J. P. oraz nieustalona kobieta z C. zostali oszukani przez osoby posługujące się metodą, potocznie zwaną „na wnuczka”. Z zeznań pokrzywdzonych jednoznacznie wynika, że mechanizm działania sprawców był w każdym przypadku praktycznie taki sam. Telefonicznie kontaktował się z nimi nieznany mężczyzna, który podawał się za członka rodziny lub funkcjonariusza Policji, a następnie informował, że potrzebuje większej sumy pieniędzy w związku ze spowodowaniem wypadku drogowego. Pokrzywdzeni, przejęci losem rzekomego członka rodziny, zgadzali się przekazać żądane kwoty pieniędzy. Wówczas przyjeżdżali do nich kurierzy, którzy odbierali od nich pieniądze. Kiedy następnie pokrzywdzeni kontaktowali się z swoimi krewnymi, okazywało się, że nie było żadnego wypadku i nie toczy się przeciwko nim żadne postępowanie karne.

W ocenie Sądu zeznania w/w pokrzywdzonych są w pełni wiarygodne. Ich relacje z przebiegu zdarzeń są logiczne, rzeczowe i konsekwentne. Nadto zeznania A. R. (1) potwierdzili świadkowie P. R., H. R., W. T., zeznania M. S. (1) potwierdził J. S., zeznania H. S. potwierdzili B. S. i M. S. (2), zeznania J. P. potwierdził T. M.. Także z informacji nadesłanych ze spółek telekomunikacyjnych jednoznacznie wynika, że w datach i godzinach podanych przez pokrzywdzonych nawiązane były z nimi połączenia telefoniczne. Sąd nie ma zastrzeżeń co do wiarygodności zeznań w/w świadków oraz rzetelności przedstawionych przez firmy telekomunikacyjne informacji.

Proceder przekazywania pieniędzy przedstawili świadkowie o kryptonimach „N.”, „Z.” oraz M. O., pełniący role kurierów. Z ich zeznań wynika, że nawiązano z nimi telefoniczny kontakt oferując pracę polegającą na odbieraniu i przewożeniu przesyłek.

Świadkowie „N.” i „Z.” szczegółowo opisali okoliczności związane z odbieraniem pieniędzy od pokrzywdzonych oraz przekazywaniem ich członkom grupy przestępczej. Wskazali jakie kwoty były odbierane od pokrzywdzonych oraz opisali osoby odbierające od nich pieniądze. Rozpoznali również na tablicach poglądowych wizerunki A. Ł., R. Ł. i B. Ł. (1) jako osoby, które odbierały pieniądze. Świadkowie nie mieli żadnych wątpliwości, że biorą udział w procederze wyludzania pieniędzy metodą „na wnuczka”.

Sąd nie ma zastrzeżeń co do wiarygodności zeznań tych świadków. Ich zeznania są logiczne i rzeczowe. Podane przez nich informacje, z uwagi na ich znaczną szczegółowość, wydatnie przyczyniły się do ustalenia członków grupy w osobach A. Ł., R. Ł. i B. Ł. (1).

Również zeznania świadka M. O. Sąd uznał, za wiarygodne. Wprawdzie świadek ten incydentalnie uczestniczył w procederze przekazywania pieniędzy członkom grupy, gdyż jak wskazał tylko dwukrotnie zawiózł pieniądze do Z. i przekazał je nieznanemu mu kobiecie. Świadek nie potrafił rozpoznać tej osoby na tablicy poglądowej. Z okoliczności podanych przez świadka (rysopis kobiety, sposób i miejsce przekazania pieniędzy) można jednak ustalić, iż osoba tą była A. Ł.. Zeznania świadka są logiczne, rzeczowe i konsekwentne, dlatego też Sąd nie miał podstaw aby nie dać im wiary.

Z zeznań świadków o kryptonimach „N.”, „Z.” oraz M. O. jednoznacznie wynika, że cały ten przestępczy proceder był kierowany i koordynowany przez osobę przedstawiającą się imieniem M.. W ocenie Sądu osoba ta kierowała działalnością kurierów oraz członków grupy, wydając im drogą telefoniczną szczegółowe instrukcje i polecenia. Osoby, które wchodziły w skład grupy, działały w ramach z góry określonego podziału ról. Do zadań A. Ł., R. Ł. i B. Ł. (1) należało odebranie pieniędzy od kurierów i przekazanie ich kolejnemu członkowi grupy. Z wyjaśnień B. Ł. (1) wynika, że była to oskarżona P. I..

W tym miejscu należy wskazać, iż wobec A. Ł., R. Ł. i B. Ł. (1) toczy się odrębne postępowanie karne o czyny z art. 258 § 1 kk i art. 286 § 1 kk. A. Ł. i R. Ł. przyznały się do zarzucanych im czynów, ale odmówiły składania wyjaśnień. Również B. Ł. (1) w postępowaniu przygotowawczym częściowo przyznał się do winy. Będąc przesłuchiwany w dniu 16.03.2015 r. B. Ł. (1) potwierdził udział A. Ł., R. Ł. i P. I. w procederze wyłudzeń metodą „na wnuczka”. Opisał okoliczności przekazywania pieniędzy pochodzących z przestępstwa swojej ciotce P. I.. Przedstawił również sytuację, kiedy na polecenie oskarżonej i A. Ł. przekazał paczkę z pieniędzmi kolejnym osobom, w celu wywiezienia ich zagranicę. Podczas kolejnych przesłuchań w charakterze podejrzanego, potwierdził swoje wyjaśnienia. Składając natomiast zeznania w charakterze świadka, B. Ł. (1) odwołał swoje wyjaśnienia odnośnie udziału P. I. w przestępczym procederze. Wskazał, że do złożenia obciążających wyjaśnień został zmuszony przez funkcjonariuszy Policji i prokuratora. Podnosił, że był straszony pozbawieniem wolności, jeżeli nie obciąży P. I..

W ocenie Sądu wyjaśnienia świadka B. Ł. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym, w którym opisuje swój udział oraz udział innych osób w zarzucanym mu przestępczym procederze są wiarygodne. Świadek logicznie wyjaśnił okoliczności dotyczące przekazywania pieniędzy. Wskazał osoby, które brały w tym udział, a osoby te (A. Ł. i R. Ł.) przyznały się do zarzucanych im czynów. Natomiast zeznania świadka, w których odwołuje swoje wcześniejsze wyjaśnienia są zupełnie nieprzekonujące i brzmią wręcz naiwnie. W ocenie Sądu twierdzenia, że świadek został zmuszony do złożenia obciążających wyjaśnień, w celu uniknięcia tymczasowego aresztowania, nie mają żadnego potwierdzenia. Należy wskazać, iż po przesłuchaniu podejrzanego przez prokuratora, prokurator i tak wystąpił do sądu z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania, który jednak nie został uwzględniony. Ponadto należy mieć na uwadze, iż w mieszkaniu P. I. znaleziono znaczną sumę pieniędzy, które według świadka B. Ł. (1) pochodziły z przestępczego procederu. Świadek zmieniając swoje wyjaśnienia podnosił, że zostawił te pieniądze w domu ciotki P. I. bez jej wiedzy. Wskazywał, że w domu ciotki miał swoje skrytki, ale nie potrafił konkretnie wskazać, w jakiej skrytce była paczka z pieniędzmi znaleziona podczas przeszukania. Z protokołu oględzin (k. 2532-2533) wynika, że pieniądze były schowane w pomieszczeniu kuchennym we wnęcie pomiędzy podłogą a szafką, do której można się dostać po uprzednim wyciągnięciu przedmiotów z szafki oraz drewnianej półki. W ocenie Sądu trudno wyobrazić sobie, aby B. Ł. (1) mógł chować paczki w takim miejscu bez wiedzy P. I..

Reasumując, Sąd uznał, z powyższych względów, że zeznania świadka B. Ł. (1), w których odwołuje swoje wcześniejsze wyjaśnienia są niewiarygodne. Jednocześnie za wiarygodne Sąd przyjął wyjaśnienia świadka z postępowania przygotowawczego, albowiem są logiczne i rzeczowe.

Pozostały materiał dowodowy nie budzi zastrzeżeń Sądu. Zeznania świadków D. W., P. K., E. K., R. D. dotyczą zdarzeń będących przedmiotem postępowania przeciwko A. Ł. i in. Dlatego w niniejszej sprawie dowody te Sąd traktował jako dowody pomocnicze, uzupełniające. Dowody z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a w szczególności protokoły przeszukań, oględzin, eksperymentów procesowych oraz informacji w postaci wykazów połączeń i ich analiz, potwierdziły osobowe źródła dowodowe. Sąd nie ma zastrzeżeń co do rzetelności zgromadzonych dokumentów. Sąd nie ma również zastrzeżeń odnośnie wydanej opinii sądowo-psychiatrycznej.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza fakt istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, udziału w niej P. I. oraz udziału oskarżonej w procederze wyłudzeń pieniędzy od pokrzywdzonych w postaci współsprawstwa.

Istotą tej formy popełnienia przestępstwa jest to, że znamiona przestępstwa realizowane są wspólnie przez kilka osób działających w porozumieniu. Dla przypisania współsprawstwa czynu zabronionego nie jest konieczne wykazania, iż każdy ze sprawców zrealizował wszystkie znamiona czynu zabronionego. Wystarczające jest uznanie, iż sprawcy łącznie swym działaniem znamiona te zrealizowali. Przy współsprawstwie podstawą odpowiedzialności karnej za całość czynu jest porozumienie, w ramach którego każdy ze współsprawców został uświadomiony jakie fragmenty zachowania przestępczego zostaną przez niego wykonane, a jakie obejmuje tylko wolą w postaci zaakceptowania podziału ról. Porozumienie to nie musi być zawarte w odpowiedniej formie. Dla bytu przestępstwa wystarczy porozumienie przez świadome podjęcie wspólnego działania, jeśli nawet nie miało ono charakteru umowy. Zgodność woli w działaniu, a nie w składaniu deklaracji świadczy o istnieniu porozumienia między sprawcami przestępstwa.

Porozumienie może być podjęte w sposób wyraźny lub konkludentny, zarówno przed, jak i w trakcie wykonywania przestępstwa (Kodeks karny, część ogólna Komentarz pod redakcją prof. dr hab. G. Rejman. Wydawnictwi C. H. Beck, Warszawa 1999). Współsprawstwo jako jedna z postaci sprawstwa oznacza wykonanie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a to z kolei oznacza zachowanie zgodne z podziałem ról, co sprawia, że nie każdy ze współsprawców musi osobiście realizować wszystkie znamiona przestępstwa, każdy jednak musi podejmować takie działania, które łącznie z działaniem innego uczestnika porozumienia zmierza do dokonania przestępstwa. Innymi słowy, dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnym działaniem znamię czynu zabronionego (...), lecz wystarczy, iż osoba taka - dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu - działa w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwia bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnego celu. Tak więc cechą współsprawstwa jest to, że umożliwia ono przypisanie jednemu ze współsprawcy tego, co uczynił jego współnik w wykonaniu łączącego ich porozumienia (postanowienie SN z dnia 5.05.2003 r. sygn. akt V KK 346/02). Sąd w pełni podziela przedstawione wyżej poglądy dotyczące współsprawstwa.

Należy również wskazać, iż działanie w zorganizowanej grupie mającej na celu przestępstwo jest szczególną postacią porozumienia. O ile bowiem do istnienia porozumienia w szerokim pojęciu wystarczy nawet dość luźne urzeczywistnienie kontaktu między sprawcami (np. uzgodnienie celu działania bez nadania mu form organizacyjnych), to do istnienia zorganizowanej grupy konieczne jest istnienie więzi organizacyjnej, opartej na porozumieniu". Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 listopada 1997 roku, sygn. II AKa 282 / 97, Prok. i Prawo 1998 / 9 / 18).

Zorganizowana grupa przestępcza jest ugrupowaniem co najmniej trzech osób, mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstw, które nie musi posiadać trwałej, rozwiniętej struktury oraz długofalowego programu działania jak związek przestępczy, jednakże charakteryzuje się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról i ustalonym kierownictwem (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 9 października 2000 r., II AKa 90/00, Biul. Prok. Apel. 2001, nr 11 oraz wyrok SA w Krakowie z dnia 7 grudnia 2000 r., II AKa 184/00, KZS 2001, z. 1, poz. 26; por. też A. Marek, *Przestępczość zorganizowana. Zarys problematyki* (w:) *Kryminologiczne i prawne aspekty przestępczości zorganizowanej*, Szczytno 1992). Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności.

Branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej polega także na udziale w popełnianiu przestępstw, dla których dokonania grupa została zawiązana. Oczywiście jest, że skoro istnieje grupa o wyznaczonych celach przestępczych, kierowana przez jedną osobę lub nawet grupę osób, o pewnym, chociażby podstawowym stopniu zorganizowania, prowadząca systematyczną działalność przestępczą przy wykorzystaniu tych samych możliwości i osób, to udział w poszczególnych przestępstwach tej grupy stanowiących cel jej działania, jest nieformalnym, poprzez akceptację tychże celów, przystąpieniem do grupy i braniem udziału w jej działalności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 listopada 2005 roku sygnatura II Aka 343/05 OSA 2007/5/23).

Zebrany materiał dowodowy w pełni potwierdził, fakt istnienia takiej grupy i przynależność do niej P. I.. Sąd podziela stanowisko, że w grupie tej istniał określony i stały podział zadań, począwszy od kurierów odbierających pieniądze od pokrzywdzonych, poprzez osoby odbierające od nich pieniądze i przekazujące je oskarżonej, która z kolei zajmowała się przekazywaniem pieniędzy dla innych członków grupy. Struktura grupy zorganizowana była w sposób uniemożliwiający członkom z niższych szczebli na jakikolwiek kontakt z osobami wyższych szczebli. Jedynym punktem wspólnym był moment przekazywania pieniędzy dla osób ze szczebla powyżej, ale członkowie niższych szczebli nie znali ich tożsamości, ani nie mieli do nich jakiegokolwiek kontaktu. Każdy z uczestników tej grupy wykonywał swoje zadania we współdziałaniu z innymi jej członkami, i z pełną świadomością obejmującą całe przestępcze zachowanie oraz że jego działanie jest konieczne dla funkcjonowania pozostałych trybów przestępczej maszyny.

W świetle powyższego Sąd uznał, że P. I. dopuściła się zarzucanych jej czynów i wina jej nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Przestępstwo z art. 258 § 1 kk ma miejsce gdy sprawca bierze udział w zorganizowanej grupie przestępczej albo związku mającego na celu popełnianie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

Przestępstwo z art. 286 § 1 kk polega na tym, iż sprawca w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Określone w art. 286 kk przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk, należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (vide wyrok SN z dnia 4.06.2009 r., sygn. akt WA 16/09). A zatem sprawca podejmując działanie musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu.

Mienie znacznej wartości w rozumieniu art. 294 § 1 kk to mienie którego wartość w chwili popełnienia czynu przekracza 200.000 zł.

Dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony (art. 12 kk).

Przepis art. 65 § 1 kk ma zastosowanie, gdy sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej.

P. I. swoim zachowaniami w pełni wyczerpała ustawowe znamiona przestępstw z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 65 § 1 k.k, których opis zawarty został w części dyspozytywnej wyroku.

Za popełnione przestępstwo z art. 258 § 1 kk Sąd skazał oskarżoną na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. 65 § 1 kk Sąd skazał oskarżoną na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 360 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 20 zł. Kary pozbawienia wolności Sąd połączył w karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto Sąd orzekł środek karny na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w postaci obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz H. S. kwoty 20.000 zł oraz na rzecz J. P. kwoty 14.000 zł.

Przepisy kodeksu karnego stanowią, iż sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego i popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Przy wymierzaniu oskarżonej kar jednostkowych Sąd brał pod uwagę stopień winy (wina umyślna, zamiar bezpośredni), a także stopień społecznej szkodliwości czynów, który z uwagi na sposób działania oraz wyrządzoną szkodę ocenił jako znaczny. Na korzyść oskarżonej sąd przyjął dotychczasową niekaralność.

Mając na względzie przedstawione okoliczności, Sąd uznał, że orzeczone wobec oskarżonej jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywna są karami współmiernymi do stopnia społecznej szkodliwości oraz stopnia winy, a zarazem w należyтым stopniu realizującą cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Orzeczone kary nie stanowią zdaniem Sądu wyrazu nadmiernej represyjności w stosunku do oskarżonej, albowiem mieszczą się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Równocześnie nie są też przejawem pobłażliwości wobec sprawcy. Oskarżona dopuściła się czynów o znacznym stopniu karygodności, zaś motywami, jakimi się kierowała (chęć osiągnięcia korzyści majątkowej) nie mogą zasługiwać na aprobatę. Sąd wyraża przekonanie, że orzeczone wobec oskarżonej kary jednostkowe są jedynymi, które w jej przypadku są w stanie spełnić wszystkie cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej – zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonych, jak i w ramach prewencji generalnej – cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu orzeczone kary dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego.

Orzekając wobec oskarżonej karę łączną pozbawienia wolności Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 86 § 1 kk. Zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodziejowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste (wyrok SA w Katowicach z 8.03.2001r., sygn. akt II AKa 59/01). W niniejszej sprawie przypisane oskarżonej czyny mimo, że zostały popełnione w bliskim związku czasowym, nie były czynami jednorodziejowymi. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, że w przypadku oskarżonej zasadnym jest orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji.

Na poczet kary łącznej Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Orzekając grzywnę Sąd miał na uwadze, iż oskarżona dopuściła się przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ustalając wysokość grzywny Sąd miał na uwadze możliwości majątkowe oskarżonej, a także wysokość wyrządzonej szkody oraz wysokość spodziewanej korzyści majątkowej.

Orzekając obowiązek naprawienia szkody, Sąd miał na uwadze, iż pokrzywdzeni H. S. i J. P., w odróżnieniu do pozostałych pokrzywdzonych nie odzyskali swoich pieniędzy. Dlatego też Sąd zobowiązał oskarżoną do naprawienia tym osobom szkody w całości.

Orzeczenie o kosztach uzasadniają przepisy powołane w części dyspozytywnej wyroku.

Sąd nie widział podstaw do zwolnienia oskarżonej z kosztów i dlatego zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe stanowiące wydatki poniesione w sprawie w kwocie 2.469,29 zł oraz opłatę w kwocie 1840 zł. Na koszty składają się ryczałty za doręczenie wezwań w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji – 40 zł, karta karna 30 zł, konwoje na rozprawy – 836,80 zł, należności dla świadków (zwrot kosztów za dojazd) – 1263,49 zł. Na opłatę składają się opłata za wymierzenie kary pozbawienia wolności 400 zł, opłata za grzywnę (20 %) – 1440 zł.